

אָבא/אָמא: אַחד הַנושאים הַמְרָפָּזִים בַּפָּרָשׁוֹת תִּזְרִיעַ-מִּצְרָע הוּא טְמֵאת הַמִּצְרָע וְטִהָרְתּוֹ. נִגַּע הַצִּרְעַת פּוֹגַע בְּאָדָם שֶׁדָּבַר לְשׁוֹן הָרַע, שֶׁלֵּב אַחֵר שֶׁלֵּב. בְּהִתְחַלָּה הוּא מוֹפִיעַ בְּקִירוֹת הַבַּיִת, אַחֵר כִּךְ בְּכָלִי הַבַּיִת, אַחֵר כִּךְ בְּכַנְדֵּי הָאָדָם וְאִם הוּא עֵדִין לֹא סִים לְדָבַר לְשׁוֹן הָרַע, הַצִּרְעַת פּוֹגַעַת גַּם בַּגּוֹפּוֹ. הַיּוֹם נִגַּע בְּכַמָּה זְווֹיֹת מַעֲנִינֹת שֶׁל נוֹשֵׂא זֶה.

יֵלֵד/יֵלֵדָה: אָדָם שֶׁבָּעוֹר שְׁלוֹ הוֹפִיעוּ כְּתָמִים ("נִגְעִים") הַנִּרְאִים כְּמוֹ צִרְעַת צִרְיָה לְבֹדֵק אִם הוּא טָהוֹר אוֹ חֲלִילָה טָמֵא. אוֹתוֹ אָדָם הוֹלֵךְ אֶל הַחֹכֵם - רַב שֶׁפָּקִי בַצִּבְעִים הַשּׁוֹנִים שֶׁל הַצִּרְעַת וּבִדְיָנָה הַמִּרְכָּבִים.

כָּאן מוֹרָה לָנוּ הַתּוֹרָה הַלְכָּה מְעִינֵת: הַחֹכֶם אוֹמֵר הָאֵם לִדְעָתוֹ הַפֶּתֶם הִזָּה בְּאִמַּת נִחָשׁ צָרַעַת אוֹ לֹא, אָכֵל הוּא לֹא יִכּוֹל לִפְסֹק אִם הָאָדָם שְׂמוּלוֹ טֵמֵא אוֹ טָהוֹר. אַחֲר־כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לִלְכֹּת אֶל הַפֶּה וּלְמַסֵּר לוֹ אֶת דְּבָרֵי הַחֹכֶם. עַל-פִּי זֶה הִכְהֵן פּוֹסֵק 'טָהוֹר' אוֹ 'טֵמֵא' (וּכְשֶׁהֲנִיעַ חוֹלֵף שׁוֹב צָרִיךְ הַפֶּה לִפְסֹק לוֹ 'טָהוֹר').

אך מדוע רק הכהן יכול לפסוק בפעל את הדין ולא החכם שמכיר היטב את ההלכות, והרי בכל מקרה הכהן מסתמך על דברי החכם? וכן מדוע דוקא לגבי נושא הצרעת אנו מוצאים הלכה נדירה כזאת שעל הכהן לחרץ את הדין?

אָפּא/אָמאַ: טאַמאַת הַמַּצָּרַע הִיא חֲמוּמָה מְאֹד. עַל הַמַּצָּרַע נִגְזַר "בְּכֹד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ" - עַלֵּיו לִלְכֹּת מִחוּץ לַמַּחֲנֶה יִשְׂרָאֵל וּלְהִמָּתִין שָׁם עַד שֶׁהוּא יִהְיֶה טָהוֹר בַּחֲזָרָה. כְּמוֹ הַסְּפֹר עַל מְרִים הַנְּבִיאָה, שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל הִמָּתִין לָהּ בְּמִשָּׁךְ שְׁבוּעַ שָׁלֹם, עַד שֶׁתִּטָּהַר מִצָּרַעֲתָהּ וְתוּכַל לָשׁוּב אֲלֵיהֶם. זֶהוּ צַעַד לֹא פָשׁוּט לְהַפְרִיד אָדָם מִכָּלל עַם יִשְׂרָאֵל,

אָכּוּ, דּוּקאַ אַצֶל צִדִּיקִים הַשְּׁמוּשׁ בְּזֶהָב, הוּא עֲבוּר תְּכֵלֶת רוּחַנִית נֶעֱלָה.

הַרְבֵּי מֵהֵר"שׁ כָּבֵד יָדַע עַל סֵדֶר הַנְּהַגְתָּהּ וּבְכָל פַּעַם שֶׁשָּׁב מִדְּרָכּוֹ שׂוֹאֵל הִיא אוֹתָהּ הֵיכָן מְשַׁכְּנִים הַתְּכַשִּׁיטִים? וּכְשֶׁהִיְתָה עֹנָה לוֹ, הִיא הַרְבֵּי נוֹתֵן לָהּ רוֹבְלִים אַחֲדִים לַפְּדוּתָם.

אָדד מַחֲסִידֵי הָרַבִּי מֵהַר"שׁ, שֶׁכֵּהוּ כָּרֵב בְּאַחַת מֵעִירוֹת הַסְּבִיבָה, הִגִּיעַ אֵלָיו שָׁנָה אַחַת לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה. בְּשַׁעַת הַתְּקִיעוֹת שָׁם הִחֲסִיד לֵב שֶׁב־תְּרוּעָה" תוֹקֵעַ הָרַבִּי אֲרַבְעִים וּשְׁנַיִם קוֹלוֹת ('טְרוּמִיטִין'). הָעֲנָן הִפְלִיאוּ וְהוּא הִחֲלִיט לְהַכְנִס אֶל הָרַבִּי וּלְשֹׂאוֹל לִפְשֵׁר הַדְּבָר.

כְּשֶׁנֶכְנֵס לְאַחֵר הַחֵג ל'יְחִידוּת', שָׂאֵל אֶת שְׂאֵלָתוֹ. אָמַר לוֹ הֶרְפִּי: "תִּמְהַנִּי עֲלֶיךָ שֶׁבִשְׁעַת הַתְּקִיעוֹת אֵתָּה חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת זֵרוֹת."

הַתַּפִּילָא הָרַב: "וְכִי אֵלֶּה מִחֻשְׁבוֹת זְרוֹת!?".

הַסִּפִּיר הָרִבִּי: "הֵאֵם אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת' הֵן רַק מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהֶבֶל? גַּם כְּשׁוֹחֲשִׁים מָה שֶׁלֹּא צָרִיכִים לַחֲשֹׁב, אֲפָלוּ בְּעֵינַי קִדְשָׁהּ, הָרִי זֶה בְּבַחֲנֵית מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת."

לזכות הת' ישראל משה שיחי' אייזנברג
לרגל יום הבר מצוה **כ"ט ניסן**
שיגדל חסיד יר"ש ולמדן ויזכו הוריו לגדלו לתורה ולחופה
ולמעשים טובים
נדפס ע"י ולזכות **יוסף יצחק ואסתר הדסה שיחיו אייזנברג**

.....

לזכות החיילת בצ"ה **חנה** תחי' לרגל יום הולדתה **י"ז ניסן**
ולזכות החיילת בצ"ה **דבורה** תחי' והחיילת בצ"ה **רבקה** תחי'
ליניזון לרגל יום הולדתם **ל' ניסן א' דר"ח אייר**
נדפס ע"י ולזכות הוריהם **יצחק ונורית שיחיו ליניזון**

להקדשות ולמנויים להערות והארות ניתן לפנות (בהודעות) למס' 052-3017770

גליון 310 תזריע - מצורע

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ **חתימת הורים:** _____

בַּחֲגֵי הַפּוּרִים תִּשִּׁי"ב סֵפֶר הָרַבִּי:

וְיִגְעָה" בַּתּוֹרָה לְאַמְתָּתָהּ הִיא כְּבִסְפוֹר דִּלְקָמֶן שְׂסָפֶר כְּבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחָמִי אֲדָמוֹר" (הַרִי"צ) אֲדוּת זָקְנוֹ, אֲדָמוֹר מֵהֶרֶשׁ:

כִּשְׁהָיָה אֲדָמוֹר מֵהָרָשׁ בְּסִמְכוֹת לְזִמְן הַפֶּר-מִצְוָה, קָרָא אוֹתוֹ אָבִיו הַצִּמְחָה-צֶדֶק, וּשְׁאַל אוֹתוֹ הָאֵם הִיא מֵתִינֵעַ בִּלְמוּד הַתּוֹרָה?

- בְּכָל־הָיָה אֲדָמוֹר מֵהָרָשׁ בַּעַל-מוֹת נִפְלָא ("אֲנִי גֵּעוּוֹא לְדִיקָע קָאפּ"), וְהַצְלִיחַ מְאֹד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וְכִידּוּעַ הַסִּפּוּר שֶׁעוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בִּ"חֲדָר" בָּחַן אוֹתוֹ הַצִּמְחָ-צֶדֶק, וְכֵאשֶׁר הַמְּלִמֵּד שָׁלוּ (רַבִּי פֶסֶח), שֶׁרָאָה גְדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת, לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִתְאַפֵּק וְהִפְלִיא אֶת כְּשָׁרוֹנוֹתָיו, נִעְנָה הַצִּמְחָ-צֶדֶק: מִהוּ הִפְלָא שֶׁ"תַּפְאֶרֶת שִׁבְתַּפְאֶרֶת" (שֵׁם הַסִּפְרָה הַקְּשׁוּרָה לְבִי אֵיךְ, בּוֹ נוֹלֵד הָרַבִּי מֵהָרָשׁ) עוֹשָׂה טוֹב! -

וַיִּשָּׁב אֲדָמוֹר מֵהָרָ"שׁ, שְׂאִינוּ מִתְגַּעֵעַ, כִּיּוֹן שִׁמְצָלִיחַ בְּלִמּוּדוֹ גַּם לֹא יִגִּיעָה.
וַיֹּאמֶר לוֹ הַצִּמְח-צֶדֶק, שִׁישׁ צֶרֶף לַהֲתִיגַע בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה.

בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי הַצִּמְח-צֶדֶק, הִתְחִיל לְהִתְיַגֵּעַ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וּכְדִי לַצָּאת מִמִּסְפָּקוֹת - כִּפִּי שִׁסְפֵּר אַחֵר כֶּךָ לִבְנוֹ כְּבוֹד קִדְשָׁת אֲדָמוֹ"ר (הַר"ש"פ) נִשְׁמָתוֹ עֲדֵן - הִתְיַגֵּעַ כָּל כֶּךָ עַד שֶׁעָלוּ בִּמְצָחוֹ כִּתְמִי דִם מַעֲצִם הִיגִיעָה!...

לְכַשְׁהוֹדִיעוֹ עַל כֵּךְ לְצִמְחָה-צֶדֶק, חָזַר וְקָרָא לְאַדְמו"ר מֵהַר"ש, וְשָׁנָה לוֹ אֶת סֵדֶר הַהַלְמוּד. וּבְכָל אֶפֶן, רוֹאִים מִסְפּוֹר זֶה שֶׁ"עִמְלִים בַּתוֹרָה" ("בְּחֻקְתֵּי תִלְכוּ") צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּאֶפֶן שֶׁהַעֲמַל יִהְיֶה נֹכַח בְּגִשְׁמִיּוֹת הַגּוֹף.

פָּעַם הָלַךְ הָרַבִּי הָרֵש"ב ל'אֵהָל' הַקָּדוֹשׁ, שָׁבוּ טְמוֹנִים אָבִיו הַמַּהֲר"ש וְסָבוֹ הַצִּמְח-צֶדֶק. כְּשֶׁהִגִּיעַ לָשֶׁם גָּלָה שֶׁהִדְלֵת שָׁל הַבִּנְיָן נְעוּלָה. עָמַד אִפּוֹא הָרַבִּי לִיד הַדֵּלֶת וְשֶׁם עָשָׂה כָּל מַה שֶׁנִּהְיָ לַעֲשׂוֹת בַּפְּנִים.

בַּתּוֹךְ כִּךְ שָׁמַע הַשָּׁמַשׁ שֶׁהָרִבִּי הֵלֵךְ ל'אֶהָל', וּנְזָכַר שֶׁשָּׂכַח לִפְתּוֹחַ אֶת הַדֶּלֶת. הוּא רָץ לִשְׁם בְּהֵלָה וְהִחֵל לְהִתְנַצֵּל לִפְנֵי הָרִבִּי עַל שֶׁשָּׂכַח לִפְתּוֹחַ אֶת הַדֶּלֶת.

הַרְבֵּי חֵדָּא אֱלִי, הִנִּיף יָדוֹ בְּבִטּוֹל וְאָמַר: "אִם עֲרַמַת עֶפֶר אֵינָה מִסְתִּירָה, הָאֵם יִדְלֵת דְּקָה כְּזֹאת יִכּוּלָה לְהַסְתִּיר?"!...

בְּשִׁבִּיל מִי נִבְרָא הַזֶּהָב?

ב'זאת חנכה' תשט"ז ספר הרבי:

יִשְׁנֹנוּ סָפוּר מְזֻקְנֵי, אָבִיָּה שֶׁל אֲמִי מוֹרְתִי (הַגָּאוֹן הַחֲסִיד הָרַב מֵאִיר שְׁלֹמֹה בִּנְבוֹכַדְסֶקִי, רַבָּה שֶׁל גִּיְקוֹלִיב), שֶׁהִיא "יוֹשֵׁב" ("זִיצְעֵר") אֲצֵל אֲדָמוֹ"ר מֵהַר"ש בְּשִׁמְתוֹ עֵדוֹן, הֵינּוּ, שְׁלֹא אַחֲרֵי נִשְׁוֹאוּ נֹסֵעַ לִלְיֹבֶאֱוִיטֵשׁ לְמִשְׁחָ זְמָן.

-באותה תקופה היה הסדר, שאברכים אחרי נשואיהם היו נוסעים לליובאוויטש, למשך חצי שנה, שנה או שנה וחצי, והיו נקראים בשם "יושבים" ("זיצערס").

בפשוטו מליופאוויתש לביתו, ספר זקני על דבר אפני הנהגתו של אדמו"ר

אָפּלוּ לְמִשָּׁךְ זְמַן מָה.

כַּעַת נִבִּין מִדּוּעַ רַק הַכֹּהֵן יָכוֹל לִפְסֹק אִם הָאָדָם בָּאֲמַת טָמֵא: הַכֹּהֵן
הוא איש של חֶסֶד, כִּמוֹ אֶהְרֹן הַכֹּהֵן שֶׁהָיָה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם.
הַתַּפְקִיד שֶׁלוֹ הוא לְבָרֵךְ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִתּוֹךְ אֹהֲבָה. לָכֵן, רַק הַכֹּהֵן,
שֶׁבָּאֲמַת אֲכַפֶּת לוֹ מִכָּל יְהוּדִי, יָכוֹל לִפְסֹק שָׂאֲדָם מִסִּים הוא טָמֵא,
אֲחֵר שֶׁהוא בּוֹדֵאֵי חָקֵר וְדֹרֵשׁ שׁוֹב אֲצֵל הַחֶכֶם הָאֵם אֵין אִפְשָׁרוֹת
לְטַהֵר בְּכָל זֹאת אֶת הַנֶּגַע.

מִכָּךְ אָנוּ לוֹמְדִים שְׁגָם אִם רוֹאִים מִשֶּׁהוּ לֹא טוֹב אֲצֵל מִיִּשְׁהוּ, צָרִיךְ
לְהַעִיר לוֹ אֶךְ וְרַק מִתּוֹךְ אֹהֲבַת-יִשְׂרָאֵל אֲמַתִּית (וּבִטָּח שֶׁלֹּא לַנְּדוּת
וּלְהוֹצִיא אוֹתוֹ 'מִחוּץ לַמַּחֲנֶה').

זְרִיקָה מִחֻשְׁבֶּת

יֵלֵד/יֵלֵדָה: בְּדוּמָה לִכְךָ, פַּעַם הָיָה הָרַבִּי הַרִ"צ צָרִיךְ לִקְבֹּל זְרִיקָה וְהוא
הַתְּבוֹנֵן בַּעֲבוּדַת הָרוּפָא כִּכְדִּי לְלַמֵּד מִמֶּנָּה הוֹרָאוֹת בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם.
הוא הַבְּחִין שֶׁבַתְּחִלָּה הָרוּפָא מְנַקֵּה וּמַחֲטֵא הֵיטֵב אֶת יָדָיו, אֶת צִפְרָנָיו,
וְגַם אֶת מְקוֹם הַזְרִיקָה אֲצֵל הַמְּטָפֵל, רַק לְאַחֵר מִכֵּן נוֹתֵן הָרוּפָא אֶת
הַזְרִיקָה וְגַם אוֹתָהּ מְבַצֵּעַ בַּעֲדִינּוֹת.

הוא לָמַד מִכָּךְ שְׁגָם אִם קִיָּם 'חֲלִי' וְחִסְרוֹן רוּחָנִי אֲצֵל מִיִּשְׁהוּ, צָרִיךְ
לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ רַק מִתּוֹךְ עֲדִינּוֹת גְּדוּלָּה, כִּמוֹ בְּנִתְיַנֵּת זְרִיקָה.

וּבַהֲזַדְמָנוֹת אַחֲרַת, כְּשֶׁהַבְּחִין הָרַבִּי הַרִ"צ בַּחֲסִיד שֶׁ'יֵרֵד' בַּהֲתוֹעָדוֹת
עַל חֲסִיד אַחֵר וְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ שְׂאִינוּ לוֹמֵד מִסְפִּיק חֲסִידוֹת, אָמַר לוֹ
הַרִ"צ בִּשְׁהוֹכַחָה צָרִיקָה לְהִיּוֹת 'בְּלִי צִפְרָנִים' - בְּלִי
'לְדַקֵּר' אֶת הַשָּׁנִי, אֲלֹא מִתּוֹךְ מַחֲשָׁבָה וּרְגִישׁוֹת.

נקודה משיחה

לְהַבִּיא לִימּוֹת הַמִּשִּׁיחַ

יֵלֵד/יֵלֵדָה: הַשֵּׁם שֶׁל כָּל פֶּרֶשָׁה הוא כִּמוֹ כּוֹתֶרֶת שֶׁמֶלֶמֶדֶת
אוֹתָנוּ עַל מָה אָנוּ הוֹלְכִים לִקְרֹא אוֹ לְלַמֵּד. אֲבָל בַּפֶּרֶשָׁה שֶׁלָּנוּ
הַשֵּׁם לֹא נִרְאָה כָּל כָּךְ מֵתָאִים לְנוֹשֵׂא הַמֶּרְכָּזִי שֶׁל הַפֶּרֶשָׁה.
הַשֵּׁם שֶׁל הַפֶּרֶשָׁה הִרְאֵשׁוּנָה שְׁקוּרָאִים הַשְּׁבֶת הוא 'תַּזְרִיעַ'.
שֵׁם זֶה לְקִיּוֹת מִהֶפְסוּק שְׁעוֹסֵק בְּאִשָּׁה שֶׁיֵּלְדָה בֶּן זָכָר. וְאֵלּוּ
רַב הַפֶּרֶשָׁה עוֹסֶקֶת בְּאָדָם שֶׁבְּגוּף שֶׁלוֹ אוֹ בְּבִגְדָיו וּבְכָלֵיו נִרְאוּ
סִימָנֵי צָרַעַת - כְּתָמִים הַגּוֹרָמִים לוֹ לִפְעָמִים לְהִיּוֹת טָמֵא.

אָבָא/אֲמָא: הַטָּמֵאָה שֶׁל מִצְרַע הִיא כָּל כָּךְ חֲמוּרָה עַד כִּדִּי כָךְ
שֶׁהַמִּצְרַע נִחָשֵׁב כִּמוֹ אָדָם מֵת וְצָרִיךְ לְצֵאת מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בּוֹ
שֶׁכֵּן עִם יִשְׂרָאֵל. לְעֵמֶת זֹאת הַמָּלָה 'תַּזְרִיעַ' הִיא חֵלֶק מִתְּהִלָּהּ

צָרָה טוֹבָה

אָבָא/אֲמָא: הוֹרָאָה נִפְלְאָה נוֹסֶפֶת בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, אָנוּ לוֹמְדִים מִבְּשׁוּרַת
הַתּוֹרָה עַל הַצָּרַעַת: "כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאַחֲזָהּ,
וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם".

זֶה נִשְׁמָע כִּמוֹ אִיזוֹ הַבְּטָחָה לְכַנִּי-יִשְׂרָאֵל לְרַגֵּל כְּנִיסַתָם לְאֶרֶץ. הֵיטְכֵן?!
וְהִרִי הַצָּרַעַת בָּאָה עַל חֲטָא לְשׁוֹן הָרַע וְאִיזוֹ בְּשׁוּרָה יֵשׁ בְּנִגְעִים שְׁיוּפִיעוּ
בְּכַתְלֵי הַבֵּית?

עַל כָּךְ מִבִּיא רַש"י אֶת סִפּוּר חַז"ל אוֹדוֹת הָאֲמּוּרִיִּים - מִהֲאֲמוֹת
שֶׁהַתְּגוּרָרוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן - שֶׁיִּדְעוּ אַחֲרֵי יְצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁהִנֵּה עִם יִשְׂרָאֵל
מִגִּיעַ לְכַבֵּשׁ אֶת הָאֶרֶץ וּלְהוֹצִיא אוֹתָם מִבְּתֵיהֶם. מָה עָשׂוּ אוֹתָם
אֲמּוּרִיִּים? בְּמִשָּׁךְ 40 שָׁנָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ בַּמִּדְבָּר, הֵם הִחֲבִיאוּ אֶת כָּל
הַזָּהָב שֶׁלָּהֶם בְּקִירוֹת הַבָּתִּים.

וְזוֹ הַבְּשׁוּרָה הַגְּדוּלָּה: כְּשֶׁכַּנִּי יִשְׂרָאֵל יִגִּיעוּ לְאֶרֶץ, יוּפִיעוּ נִגְעִים
בְּקִירוֹת הַבָּתִּים. עַל-פִּי הַדִּין הַמוֹפִיעַ בְּפֶרֶשְׁתָנוּ הֵם יִהְיוּ חֲיִבִּים לְחַלֵּץ
אֶת הָאֲבָנִים בָּהֵן הוֹפִיעַ הַנֶּגַע, וְשֵׁם הֵם יִגְלוּ מִטָּמּוֹן זָהָב!

ל"ג לְמִטָּמוֹנִים

יֵלֵד/יֵלֵדָה: אֶךְ כִּיצַד מִבִּין הַשְּׁבַע אֲמוֹת שֶׁגָּרוּ בְּאֶרֶץ בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה,
דִּןֶקָא הָאֲמּוּרִיִּים יִדְעוּ שֶׁזֶה הַזְּמַן לְהִטָּמֵן אֶת הַזָּהָב?

אֲלֹא, בְּכָרִית 'בֵּין הַכְּתָרִים' בָּהּ בִּשּׁוּר הַשֵּׁם לְאַבְרָהָם עַל גְּלוּת מִצְרַיִם
וְגַם עַל הַגָּאָלָה וְהַיְצִיָּאָה מִמֶּנָּה "בְּרִכּוּשׁ גְּדוּל", הוא מוֹסִיף וְאוֹמֵר
לְאַבְרָהָם "וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה (לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל), כִּי לֹא שָׁלֵם עוֹן
הָאֲמּוּרִי עַד הִנֵּה".

כִּמוֹ שֶׁהַמְּבוּל הִגִּיעַ לְעוֹלָם אַחֲרֵי שֶׁ"מִלְאָה הָאֶרֶץ חֲמָס" - שֶׁהָעוֹלָם כָּבַר
הִגִּיעַ לְרִמָּה גְּדוּלָּה מִדִּי שֶׁל עוֹנוֹת וְהוא לֹא יָכוֹל לְהִמָּשִׁיךְ וּלְהִתְקַיֵּם,
כִּךְ גַּם לְאֲמּוּרִי (וְלֹא רַק לָהֶם) יֵשׁ מַכְסָּה - כַּמוֹת מְסִימַת שֶׁל עוֹנוֹת,
שֶׁאַחֲרֶיהָ נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְגָלוּת מִהָאֶרֶץ, וְתַחֲתָם יָשׁוּבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ.

לָכֵן, עִם יְצִיאַת מִצְרַיִם, יִדְעוּ הָאֲמּוּרִיִּים שֶׁהִנֵּה, עוֹד מַעֲט יִכְנָסוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ [רַק שֶׁבְּגִלָּל חֲטָא הַמֶּרְגָּלִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְעַכְּבוּ 40 שָׁנָה
בַּמִּדְבָּר]. הֵם יִדְעוּ זֹאת כִּי כָּבַר הַתְּמַלְאָה הַמַּכְסָּה שֶׁל הָעוֹנוֹת שֶׁלָּהֶם.
מִסֻּבָּה זֹאת הֵם הִתְחִילוּ לְהִטָּמֵן אֶת הַזָּהָב שֶׁלָּהֶם, בַּתְּקוּהָ שֶׁבִּיּוֹם מִן
הַיָּמִים הֵם יִזְכּוּ לְשׁוֹב לְבִתְיָהֶם וּלְחַלֵּץ אֶת הַמִּטָּמוֹן. עַל כָּךְ מִבְּשׁוּרַת
לָנוּ הַפֶּרֶשָׁה: "כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן . . וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ
אַחֲזַתְכֶם". אֲתָם תִּחַלְּצוּ אֶת הָאֲבָנִים וְתִמְצְאוּ אֶת הַמִּטָּמוֹנִים!

אֲמִירָה חִיּוּבִית

אָבָא/אֲמָא: מִכָּךְ לוֹמֵד הָרַבִּי רַמְזוֹ נִפְלָא:

אֲמּוּרִיִּים זֶה מִלְּשׁוֹן אֲמִירָה וְדְבוּר. דְּבוּר הַרְשָׁעִים (הַמַּכְנָה 'קִלְפַת
הָאֲמּוּרִי') - לְשׁוֹן הָרַע וּרְכִילוּת, גּוֹרֵם לְצָרַעַת. אֲבָל עָלִינוּ לְדַעַת
שֶׁבַתּוֹךְ 'בְּתִי הָאֲמּוּרִי' יֵשׁ 'מִטָּמוֹן זָהָב'...

אִם נַעֲזֹב אֶת הַדְּבוּרִים הֵלֹא טוֹבִים, וּבְמִקּוֹם זֹאת נֹאמַר וְנִדְבֵר רַק
דְּבוּרִים טוֹבִים וּקְדוּשִׁים, אָנוּ נִגְלָה אֶת הַמִּטָּמוֹן שֶׁל הַקְּדוּשָׁה שֶׁקִּיָּם
בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ!

הַלֵּקַח: א. רַק אִם אָנוּ בְּטוּיָחִים שֶׁבִּיכָלְתָנוּ לְהוֹכִיחַ אֶת הַחֲבֵר שֶׁזָּקִיק
לְהוֹכַחָה מִתּוֹךְ עֲדִינּוֹת וְהַתְּחַשְׁבוֹת גְּדוּלָּה, נַעֲשֶׂה זֹאת.

ב. דְּבוּר חִיּוּבִי מִגְלָה אֶת הַטוֹב שֶׁקִּיָּם בָּנוּ.

(מַעֲבֹד ע"פ לְקו"ש חכ"ז עמ' 88 וְאִילֶךְ, חל"ב עמ' 91 וְאִילֶךְ, וְעוֹד)

וַיַּחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה.

אִם כֵּן נִגַּע הַצָּרַעַת הוא סִימָן לְאָדָם שֶׁעָלָיו לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

לָכֵן הַפֶּרֶשָׁה שֶׁמִּדְּבָרַת עַל הַמִּצְרַע נִקְרֵאת 'תַּזְרִיעַ' - כִּי הַמַּטָּרָה
הִיא שֶׁ'יִצְמַח' ו'יִוָּלֵד' כָּאֵן אָדָם טוֹב יוֹתֵר. אָדָם טָהוֹר.

יֵלֵד/יֵלֵדָה: הַמַּצָּב הַזֶּה שֶׁל הַמִּצְרַע מְתָאֵר גַּם אֶת הַמַּצָּב שֶׁלָּנוּ
בְּזְמַן הַגְּלוּת. אֲמָנָם אֲנַחְנוּ בַּעֲנָשׁ עַל הַמַּעֲשִׂים הֵלֹא טוֹבִים
שֶׁעָשִׂינוּ, אֲבָל הַמַּטָּרָה שֶׁל הָעֲנָשׁ הִיא הַתְּקוּן - הַמַּטָּרָה שֶׁל
הַגְּלוּת הִיא שְׂאֵנוּ נִקְיִים בָּהּ תּוֹרָה וּמִצְוֹת וְכִךְ נִזְכֶּה ל'צְמִיחָה'
שֶׁל הַגָּאָלָה.

הַלֵּקַח: נוֹסִיף בְּמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְנַעֲשֶׂה כָּכָל שֶׁבִּיכָלְתָנוּ
לְהַבִּיא בְּפַעַל אֶת מִשִּׁיחַ צִדִּיקָנוּ!

(מַעֲבֹד ע"פ לְקו"ש חכ"ב, עמ' 70 וְאִילֶךְ)

